

Ορθόδοξοι Άγιοι της Δύσης

Ορθόδοξοι Άγιοι της Δύσης

Ένας σύγχρονος ενάρετος κληρικός- Αμερικανός προσήλυτος- ο π. Σεραφείμ Ρόουζ, ερεύνησε σε βάθος τις Ορθόδοξες ρίζες στην Δύση κυρίως μέσα από τους βίους των κατ' εξοχήν εκφραστών της ορθής Πίστεως της Εκκλησίας, δηλαδή των Αγίων. Το συμπέρασμά του ήταν αναμενόμενο αλλά και συγκλονιστικό για όσους θεωρούν την πίστη τους σχετική με αυτήν της αρχαίας Εκκλησίας: **Ο δυτικός κόσμος ήταν καθαρώς Ορθόδοξος, με την ίδια ευλάβεια, άσκηση και την ίδια τοποθέτηση που είχαν οι ανατολικές Ορθόδοξες χώρες.**

Ακολουθώντας αυτήν την τακτική δημοσιεύουμε βίους Αγίων του δυτικού κόσμου (**πριν από σχίσματα, μεταρρυθμίσεις και λοιπές αποκλίσεις**), όχι μόνον για να τιμήσουμε τους Αγίους αλλά για να προβληματίσουμε όσους κατάγονται από αυτά τα μέρη και ποθούν ειλικρινά την Αλήθεια και την ένωση με την Μία, Αγία, Καθολική Εκκλησία του Χριστού. Τα παραδείγματα (Άγιοι) είναι ο ασφαλέστερος δρόμος γι' αυτόν τον προορισμό.

Ο Άγιος Ζιγεφρείδος της Σουηδίας

Ο εν Αγίοις Πατήρ ημών Ζιγεφρείδος της Σουηδίας (**Sigfrid του Växjö** ή **Sigfried της Σουηδίας** ή **Sigefrid του Wexiow** ή επίσης **Sigefrid, Sigfried, Siegfrid, Siegfried, Sigfridus, Sigurd**), Δεύτερος Απόστολος του Βορρά (†1045) ήταν Βενεδικτίνος μοναχός και Επίσκοπος του Växjö της Σουηδίας. Εορτάζεται την 15^η Φεβρουαρίου

Βίος

Λέγεται πως ο Σιγεφρείδος γεννήθηκε στο Γκλάστονπερυ της Αγγλίας στο δεύτερο ήμισυ του 10^{ου} αιώνα. Επίσης λέγεται πως ο Άγιος Αλφέγος (Alphege) Αρχιεπίσκοπος της Καντερβουρίας τον είχε μεταστρέψει στην Ορθοδοξία. Ο Σιγεφρείδος ήταν ένας εξαιρετικός Ιερέας στην Υόρκη, ο οποίος είχε σταλεί από τον θρυλικό Βασιλιά Μίλντρεντ να βοηθήσει στον εκχριστιανισμό της Σκανδιναυίας. Υπάρχει μια θεωρία πως ίσως επρόκειτο για τον Βασιλιά Έθελρεντ Β', τον «Ανέτοιμο».

Με διαταγή του Βασιλιά της Νορβηγίας Όλαφ Α΄ Τρύγκβασον, ο Σιγεφρείδος έφθασε στην Νορβηγία το 995 μαζί με 2 Επισκόπους και τους 3 ανεπιούς του, οι οποίοι ήσαν Μοναχοί της Αδελφότητας του Cluny: ο Ούναμαν - Ιερέας, ο Σούναμαν - Διάκονος, και ο Ουίναμαν - Υποδιάκονος. Εκεί έγινε επίσκοπος της Αυλής για τον Νορβηγό Βασιλιά και ταξίδεψε στην νήσο Γκοντέϋ στο Σάλτενφιόρδεν μαζί του, προκειμένου να αντιμετωπίσουν ένα σθεναρό αντίπαλο του Χριστιανισμού, τον πασίγνωστο παγανιστή, «Ραούντ ο Δυνατός». Η κακοκαιρία εμπόδισε τον εντοπισμό της ξηράς, έτσι ο Σιγεφρείδος πήρε τα λειτουργικά άμφιά του στην πλώρη του καραβιού, και, ανάβοντας κεριά και λιβάνι, τοποθέτησε ένα Σταυρό στην πρύμνη και ανέγνωσε μέσα από το Ιερό Ευαγγέλιο πριν ευλογήσει το πλοίο με Αγιασμό. Δόθηκε εντολή να μαζευτούν τα πανιά, και τα πλοία του βασιλιά εισήλθαν στο φιόρδ κωπηλατώντας, όπου συνέβη ένα θαύμα, διότι στο πέρασμά τους η θάλασσα ήταν γαλήνια, ενώ γύρω τους μαινόταν μια άγρια θύελλα.

Εξ αιτίας της Μάχης της Σβόλντερ το 999-1000, ο Σιγεφρείδος και οι ανεπιοί του αναχώρησαν για την Σουηδία το 1002, όπου ίδρυσαν 3 εκκλησίες στην περιοχή Βάστεργκοτλαντ (Δυτική Γοτθία). Η περιοχή αυτή ήδη εκχριστιανιζόταν από τον Επίσκοπο Όντινκαρ τον Πρεσβύτερο, ο οποίος είχε την βάση του στην πόλη Σκάρρα.

Έτσι ο Σιγεφρείδος και οι ανεπιοί του πήγαν ανατολικά, στην περιοχή Varend στην Småland για να συνεχίσουν τις ιεραποστολικές τους προσπάθειες, στήνοντας πρώτα ένα Σταυρό και μετά χτίζοντας ένα ξύλινο Ναό στις ακτές ης Λίμνης Växjö. Μετά από λίγο διάστημα, ένδεκα προεστοί της περιοχής σύντομα μετέβησαν στην Ορθόδοξη Πίστη και βαπτίσθηκαν σε μια πηγή κοντά στο όρος Οστράμπο.

Η επιρροή τους προξένησε μια σταθερή ροή προσκυνητών, οι οποίοι συνέρρεαν για να ακούσουν τον Λόγο του Θεού και να θαυμάσουν τα μεταξωτά άμφια του Σιγεφρείδου, τα χρυσά και αργυρά σκεύη, και τα άλλα όμορφα αντικείμενα που είχε φέρει μαζί του από την Αγγλία.

Σύντομα η περιέργεια κυρίεψε τον Βασιλιά Όλοφ Σκέτκουνουνγκ, και απέστειλε έναν έμπιστο σύμβουλο να ερευνήσει την υπόθεση. Σύμφωνα με τον σύμβουλο, όταν ο Σιγεφρείδος σήκωσε τον Δίσκο κατά την Θεία Λειτουργία, το Πρόσφορο έγινε ένα μικρό Αγοράκι, το οποίο φίλησε, οπότε το όραμα αμέσως χάθηκε. Ξαφνιασμένος με αυτό, ο βασιλιάς έστειλε να του φέρουν αμέσως τον άγιο Επίσκοπο, όμως καθ' οδόν ο Σιγεφρείδος έκανε μια παράκαμψη στο Ούτβενγκστορπ, για να φωτίσει και να βαπτίσει τον κόσμο εκεί.

Το 1008, ο Σιγεφρείδος βάπτισε την βασιλική οικογένεια σε μια πηγή κοντά στο χωριό Χουσαμπύ, κάνοντας τον Βασιλιά Όλοφ Σκέτκουνουνγκ τον πρώτο Χριστιανό Βασιλιά της Σουηδίας, κάτι που σηματοδότησε την αρχή του εκχριστιανισμού της Σουηδίας. Ο Σιγεφρείδος στην συνέχεια ταξίδεψε βόρεια, για να επανεγκαταστήσουν την Έδρα της Ουψάλας που είχε ιδρυθεί από τον Άγιο Ανσγκαρ, όμως ο παγανισμός ήταν πολύ ισχυρός στην περιοχή και αποχώρησε με αποτυχία. Στο διάστημα αυτό ο Άγγλος Επίσκοπος Γκότεμπαλντ εστάλη από την μεθοριακή πόλη Λουντ στην Σκάνια, όπου έχτισε τον πρώτο Ναό της, και όπου ορίστηκε Επίσκοπος. Το 1014, ο Όλοφ Σκέτκουνουνγκ βοήθησε τον Σιγεφρείδο να ιδρύσει την Επισκοπή της Χουσαμπύ (αργότερα Σκάρρα), η οποία έγινε Επισκοπή η οποία ανήκε στην Αρχιεπισκοπή Αμβούργου-Βρέμης.

Ο πρώτος επισκοπικός Επίσκοπος, ένας Γερμανός ονόματι Θούργκαουτ, χειροτονήθηκε από τον Σιγεφρείδο. Τον καιρό εκείνο η επισκοπή αποτελείτο από τις «χώρες των Γότθων» ήτοι την "Västergötland" (Δυτ.Γοτθία) και την "Östergötland" (Ανατ.Γοτθία),

τμήμα από την Småland, και επίσης ένα κομμάτι από άλλες γειτονικές επαρχίες. Λέγεται πως ο Σιγεφρείδος είχε χειροτονήσει σε επίσκοπο έναν εφημέριο για το ανατολικό ήμισυ της επισκοπής, στην πόλη Linköping της Ανατ.Γοτθίας, και πως ο βασιλιάς Κανούτ είχε στείλει έναν Άγγλο επίσκοπο ονόματι Μπέρνχαρντ για την Έδρα της Σκάνια. Το 1028, ο Άγγλος ιεραπόστολος Ούλφριντ επιχείρησε μια τρίτη επανίδρυση του Χριστιανισμού στην Ουψάλα, αλλά εμαρτύρησε όταν αναθεμάτισε τον ειδωλολατρικό θεό Θωρ και επιτέθηκε εναντίον του ειδώλου του μέσα στον τοπικό ναό του.

Έχοντας εμπιστευθεί την διοίκηση της Växjö στον Ούναμαν και τα αδέρφια του, ο Σιγεφρείδος έφυγε για να εξαπλώσει τον Χριστιανισμό στην Δανία. Όσο έλειπε όμως, ένας ντόπιος, άπληστος άρχοντας, ο Γκούνναρ Γκρέπε, συγκέντρωσε μια ομάδα παγανιστών για να δολοφονήσουν τα ανέψια του Σιγεφρείδου και να λεηλατήσουν την εκκλησία στην Växjö. Όταν επέστρεψε από την αποστολή του ο Σιγεφρείδος, βρήκε τα κεφάλια των ανεψιών του μέσα σε ένα κάδο καταποντισμένο με βάρη στον πυθμένα της λίμνης Helgasjön κοντά στον ναό. Τα κορμιά τους είχαν θαφτεί μέσα σε ένα δάσος βαθειά. Σύμφωνα με τον Σιγεφρείδο, τα κεφάλια συνέχιζαν να έχουν ομιλία, και του είπαν τα ονόματα των δολοφόνων τους. Ο Σιγεφρείδος εδόξασε τον Θεό που επέτρεψε τους Ούναμαν, Σούναμαν και Ουίναμαν να γίνουν μάρτυρες.

Σύντομα έμαθε ο βασιλιάς Όλοφ Σκέτκουνουγκ για το συμβάν στην Växjö και προσφέρθηκε να εκτελέσει τους δράστες, κάτι που δεν δέχθηκε ο Σιγεφρείδος. Ο βασιλιάς επίσης προσφέρθηκε να αποσπάσει από εκείνους ένα «τίμημα ανθρώπου» (wergild), το οποίο επίσης δεν δέχθηκε ο Άγιος. Τελικά ο Σιγεφρείδος ζήτησε προσοδοφόρα (καλή) γη, και του δωρήθηκαν τα κτήματα Χοφ και Τζούμπυ. Η θεμελίωση του Ναού παρέμεινε εξαιρετικά δύσκολη για τον ενδεή Επίσκοπο, όμως εν καιρώ ξαναέχτισε τον Ναό και τοποθέτησε μέσα του τα λείψανα των συγγενών του.

Στα γεράματά του ο Σιγεφρείδος είχε σημαντική απώλεια μνήμης: κάποια φορά ζήτησε να του ετοιμάσουν το λουτρό του σε ημέρα νηστείας, οπότε κατέβηκε μια φωνή που τον επέπληξε σχετικά. Εκείνος αμέσως απομακρύνθηκε από το λουτρό και μετενόησε.

Επισκέφθηκε την Βρέμη το 1030 και αναπαύθηκε εν Κυρίω το 1045. Τα λείψανά του τοποθετήθηκαν κάτω από την Αγία Τράπεζα του Ναού στην Växjö, και έκαναν πολλά θαύματα, μέχρι την διάλυση του προσκυνημάτων μετά από την Σουηδική Μεταρρύθμιση. Το κληροδότημα του Σιγεφρείδου συνεχίστηκε κάτω από τους μαθητές του, τους Επισκόπους Δαβίδ και Εσκίλ, οι οποίοι αργότερα εμαρτύρησαν.

Η Αγία Οσιοπαρθενομάρτυς Ebba έζησε κατά τον 9ο αιώνα μ.Χ. και ήταν ηγούμενη της μονής Κόλτινγκχαμ, της μεγαλύτερης μονής της Σκωτίας. Η μονή αυτή είχε ιδρυθεί υπό της Οσίας Ebba της Πρεσβυτερας (τιμάται 25 Αυγούστου), αδελφής των βασιλέων του Νορθάμπερλαντ, Οσβάλδου και Όσγουι.

Το έτος 870 μ.Χ., κατά την διάρκεια εισβολής Δανών πειρατών στις ακτές της μονής, η Οσία ανήσυχη όχι για την σωτηρία της ζωής της αλλά για την διατήρηση της αγνότητάς της καθώς και των άλλων μοναζουσών, μόλις οι επιδρομείς εισέβαλαν στον περίβολο της μονής, συγκέντρωσε τις μοναχές στο ηγουμενείο και μετά από συγκινητικές συμβουλές απέκοψε με λεπίδα την μύτη και το άνω χείλος της. Την πράξη αυτή μιμήθηκαν όλες οι αδελφές. Οι εισβολείς, όταν εισήλθαν στο χώρο όπου οι μοναχές ήταν συναγμένες, βρέθηκαν μπροστά σε ένα φρικιαστικό θέαμα. Αυτό όμως δεν

τους εμπόδισε να πυρπολήσουν την μονή και να κάψουν ζωντανή την Οσία Ebba μαζί με όλες τις μοναχές.

Η μνήμη της τιμάται στις 2 Απριλίου 2017

Άγιοι της Γαλατίας

Ο ΑΓΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΛΑΓΚΡΩΝ*

Μετάφρασις από το έργο Vita Patrum του αγίου Γρηγορίου Τουρώνης.

Άνθρωποι τελείας αγιότητας, που υψώθηκαν από τη γη στον ουρανό μέσω της τελειοτάτης ασκήσεώς τους, είναι εκείνοι που είναι δεμένοι με τον σύνδεσμο της αληθινής αγάπης[1], πλουτισμένοι με τους καρπούς της ελεημοσύνης, στολισμένοι με το άνθος της εγκρατείας, στεφανωμένοι με τον αποφασισμένο αγώνα του μαρτυρίου· εκείνοι, τέλος, που πρωταρχική τους επιθυμία, προκειμένου να αρχίσουν το έργο της τελείας δικαιοσύνης, ήταν πάνω απ' όλα να καταστήσουν το σώμα τους άσπιλο ναό, ετοιμασμένο για το Άγιο Πνεύμα, και έτσι να φθάσουν στην κορυφή και των άλλων αρετών. Αφού λοιπόν έγιναν οι ίδιοι διώκτες του εαυτού των, καθώς καταπολεμούσαν τα πάθη μέσα τους και δοκιμάζονταν όπως οι μάρτυρες, τερμάτισαν θριαμβευτικά τον νόμιμο[2] αγώνα τους. Κανείς δεν μπορεί να το επιτύχει αυτό χωρίς την βοήθεια του Θεού και χωρίς την προστασία της ασπίδας και περικεφαλαίας της θείας επικουρίας· κανείς δεν το κατορθώνει χάρις στις δικές του δυνάμεις, αλλά το αποδίδει στη δόξα του ονόματος του Θεού, σύμφωνα με τον λόγο του Αποστόλου: Ο καυχώμενος, εν Κυρίω καυχάσθω[3]. Σε τούτο ακριβώς αναζήτησε όλη του τη δόξα ο μακάριος Γρηγόριος, ο οποίος από την υψηλή θέσι της τάξεως των συγκλητικών εταπείνωσε τόσο τον εαυτό του, ώστε καταφρονώντας κάθε γήϊνη μέριμνα, αφοσιώθηκε ολοκληρωτικά στο έργο του Θεού και το κράτησε βαθειά μέσα στην καρδιά του.

Ο άγιος Γρηγόριος λοιπόν ο οποίος ήταν από τους πιο επιφανείς συγκλητικούς και είχε μεγάλη μόρφωσι, έλαβε το αξίωμα του Κόμητος της πόλεως Ωτέν[4] και κυβέρνησε την περιοχή με δικαιοσύνη για σαράντα χρόνια. Υπήρξε τόσο ακριβοδίκαιος και αυστηρός απέναντι στους κακοποιούς, ώστε σχεδόν κανείς δεν κατάφερε να του ξεφύγει. Η σύζυγός του ονομαζόταν Αρμενταρία και καταγόταν και αυτή από συγκλητική γενιά· λέγεται ότι την είχε γνωρίσει, μόνο για τον σκοπό της τεκνογονίας. Ο Θεός τού χάρισε παιδιά και ο ίδιος ποτέ δεν ένοιωσε αμαρτωλή επιθυμία για κάποια άλλη γυναίκα, όπως συχνά συμβαίνει κατά την ακμή της νεότητας.

Μετά τον θάνατο της γυναίκας του στράφηκε ολοκληρωτικά στον Θεό και κατόπιν εκλογής του από τον λαό χειροτονήθηκε επίσκοπος Λαγκρών[5]. Η εγκράτειά του ήταν μεγάλη και για να μην πείση στην υπερηφάνεια, συνήθιζε να κρύβη μέσα στο σιταρένιο ψωμί του ένα μικρότερο κρίθινο· έκοβε και μοίραζε το σιταρένιο ψωμί στους άλλους κι αυτός έτρωγε το κρίθινο, χωρίς να φανερώνεται. Το ίδιο έκανε και με το κρασί· όταν ο οικονόμος πήγαινε να του προσφέρει νερό, αυτός διάλεγε ένα αδιαφανές ποτήρι για να μην φανή ότι έπινε νερό και όχι κρασί. Είχε τόση αφοσίωσι και τόσο ζήλο στην νηστεία, την ελεημοσύνη, την προσευχή και τις αγρυπνίες, ώστε έλαμπε σαν ερημίτης εν μέσω του κόσμου. Πράγματι, από τότε που κατοίκησε στην οχυρωμένη πόλι της Ντιζόν[6], επειδή το σπίτι του βρισκόταν πλαϊί στο βαπτιστήριο[7] όπου υπήρχαν λείψανα πολλών αγίων, σηκωνόταν τη νύχτα από το κρεβάτι του και, χωρίς κανείς να τον αντιληφθή, με μόνο του μάρτυρα τον Θεό, πήγαινε στο βαπτιστήριο, του οποίου η πόρτα άνοιγε θαυματουργικά, και προσευχόταν με όλη του την καρδιά.

Ο άγιος τηρούσε για πολύ καιρό αυτή τη συνήθεια, ώσπου κάποιος διάκονος τον είδε και τον ανεγνώρισε· όταν τον είδε να βγαίνει έξω, τον ακολούθησε από απόστασι και είδε τι έκανε, χωρίς ο μακάριος να τον αντιληφθή. Ο διάκονος είπε πως, μόλις ο άγιος του Θεού έφθασε στην πόρτα του βαπτιστηρίου, την κτύπησε με το χέρι του και εκείνη άνοιξε μόνη της, χωρίς να εμφανιστή κανείς· κατόπιν μπήκε μέσα και για πολλή ώρα επικρατούσε σιωπή, αλλά έπειτα ακούστηκαν ψαλμωδίες σαν να έψαλλαν πολλοί μαζί, και αυτό κράτησε πάνω από τρεις ώρες. Πιστεύω πως οι άγιοι, των οποίων τα λείψανα υπήρχαν στον τόπο εκείνο, εμφανίσθηκαν στον μακάριο για να υμνήσουν μαζί του τον Θεό. Όταν τελείωσε, γύρισε πάλι στο κρεβάτι του και ξάπλωσε με πολλή προσοχή, ώστε κανείς να μην αντιληφθή το παραμικρό. Το πρωί οι φύλακες εύρισκαν την πόρτα κλειστή, άνοιγαν με το κλειδί, όπως συνήθως, και χτυπούσαν την καμπάνα. Και ο άγιος του Θεού πήγαινε πάλι εκεί μαζί με τους άλλους για την ιερή ακολουθία

Την πρώτη ήμερα του ως επισκόπου, πολλοί δαιμονισμένοι έβγαζαν δυνατές κραυγές και οι ιερείς του ζήτησαν να δεχθή να τους δώση την ευλογία του. Εκείνος αρνήθηκε με έμφασι να το κάνη, επειδή φοβόταν μήπως έτσι προσβληθή από την κενοδοξία, και αποκαλούσε τον εαυτό του ανάξιο να επιτελέση θαύματα του Θεού. Επειδή όμως δεν μπορούσε να τους αρνήται για πολύ, είπε να φέρουν μπροστά του τους δαιμονισμένους. Τότε, χωρίς καν να τους αγγίξη, με τον λόγο του μόνο και κάνοντας το σημείο του σταυρού, διέταξε τα δαιμόνια να φύγουν. Στο άκουσμα αυτό τα δαιμόνια εγκατέλειψαν την ίδια στιγμή τα σώματα που κρατούσαν δεμένα με κακία. Αλλά ακόμη και όταν δεν ήταν ο ίδιος παρών, πολλοί μπορούσαν να καταπραύνουν τους δαιμονισμένους και να εκβάλλουν τα δαιμόνια κάνοντας επάνω τους το σημείο του σταυρού με το ραβδί που κρατούσε συνήθως ο άγιος.

Επί πλέον, αν κάποιος άρρωστος έπαιρνε κάτι από το κρεβάτι του αγίου, εξασφάλιζε την σίγουρη θεραπεία του. Η εγγονή του Αρμενταρία[8] αρρώστησε κάποτε στη νεότητά της από φοβερό τεταρταίο πυρετό και, καθώς δεν εύρισκε καμμία ανακούφισι από την συνεχή φροντίδα των γιατρών, την παρακινούσε πολλές φορές ο μακάριος ομολογητής να δοθή στην προσευχή. Μία ήμερα αυτή ζήτησε να την ξαπλώσουν στο κρεβάτι του· ο πυρετός τότε εξαφανίστηκε εντελώς και ποτέ στο εξής δεν την ξαναενόχλησε.

Ο άγιος Γρηγόριος, ενώ είχε πάει στην πόλι Λάγκρες για την αγία ήμερα των Θεοφανείων, προσβλήθηκε από ελαφρό πυρετό και σε λίγο άφησε τον κόσμο αυτό και πορεύθηκε στον Χριστό. Μετά το θάνατό του, το μακάριο πρόσωπό του ήταν στολισμένο με τόση λαμπρότητα, ώστε έμοιαζε με τριαντάφυλλο. Τα μαγουλά του ήταν ρόδινα, ενώ το υπόλοιπο σώμα του λευκό σαν κρίνος, ώστε να νομίζη κανείς ότι είναι ήδη έτοιμο για τη μέλλουσα ανάστασι.

Κατά την μεταφορά του σκηνώματός του στη Ντιζόν, όπου ο ίδιος είχε ζητήσει να ταφή στα βόρεια της πεδιάδος, όταν αυτοί που το μετέφεραν έφθασαν στο κάστρο, δεν μπορούσαν πια να σηκώσουν το φέρετρο και το απέθεσαν στο χώμα. Αφού ανέκτησαν τις δυνάμεις τους, το σήκωσαν και το μετέφεραν στην εκκλησία που βρίσκεται εντός των τειχών της πόλεως.

Όταν έφθασαν οι επίσκοποι την πέμπτη ήμερα, το σκηνωμα του αγίου μεταφέρθηκε από την εκκλησία στην βασιλική του αγίου Ιωάννου. Καθ' οδόν οι κρατούμενοι των φυλακών άρχισαν να

φωνάζουν στο μακάριο σώμα: «Σπλαχνίσου μας, ευλαβέστατε δέσποτα, ώστε όσους δεν μας ελευθέρωσες όντας στην ζωή, να μας ελευθερώσης τώρα που, μετά τον θάνατό σου, κατέχεις την ουράνια βασιλεία. Επισκέψου μας, σε ικετεύουμε, δείξε το έλεός σου σε μας». Καθώς φώναζαν τέτοια και άλλα παρόμοια, το σώμα του αγίου έγινε βαρύ, τόσο που οι μεταφορείς δεν μπορούσαν να το σηκώσουν. Απέθεσαν λοιπόν το φέρετρο στο έδαφος περιμένοντας κάποιο θαύμα από τον μακάριο επίσκοπο. Ενώ λοιπόν περίμεναν, με μιας οι πόρτες των φυλακών άνοιξαν και η δοκός, όπου ήταν στερεωμένα τα πόδια των φυλακισμένων, έσπασε στα δύο. Τα δεσμά λύθηκαν, οι αλυσίδες έσπασαν και όλοι ελεύθεροι πλέον ώρμησαν ανεμπόδιστοι προς το μακάριο σώμα. Οι μεταφορείς τότε σήκωσαν με ευκολία το φέρετρο και οι κρατούμενοι το ακολούθησαν μαζί με τον υπόλοιπο κόσμο. Αργότερα απέκτησαν την ελευθερία τους, με δικαστική απόφαση, χωρίς να τους επιβληθή ποινή.

Πολλά ακόμη θαύματα επετέλεσε ο μακάριος ομολογητής στη συνέχεια. Κάποιος μοναχός είπε ότι την ημέρα της ταφής του είδε τους ουρανούς ανοικτούς. Δεν υπάρχει βέβαια αμφιβολία πως ο άγιος με την αγγελική βιοτή του έγινε δεκτός στις επουράνιες χορείες. Κάποιος φυλακισμένος μεταφερόταν στο κάστρο που προαναφέραμε ακολουθώντας τον ίδιο δρόμο, από τον οποίο είχε μεταφερθή το σκήνωμα του αγίου από τις Λάγκρες. Οι στρατιώτες πήγαιναν μπροστά έφιπποι και έσερναν πίσω τους τον φυλακισμένο. Όταν έφτασαν στο σημείο που είχε αποτεθή το φέρετρο του αγίου και το προσπερνούσαν, ο κρατούμενος επικαλέστηκε το όνομα του μακαρίου επισκόπου και του ζήτησε να τον ευσπλαχνιστή και να τον ελευθερώση. Ενώ προσευχόταν λύθηκαν τα χέρια του από τα δεσμά. Μόλις κατάλαβε ότι ελευθερώθηκε δεν μίλησε, και καθώς τα χέρια του ήταν καλυμμένα, νόμιζαν πως είναι ακόμη δεμένος. Όταν όμως πέρασαν την πύλη του κάστρου και έφθασαν στο προαύλιο της εκκλησίας, τότε πετάχτηκε γρήγορα κρατώντας στο χέρι το λουρί, με το οποίο τον είχαν δέσει αυτοί που τον έσερναν. Έτσι ελευθερώθηκε με τη βοήθεια του παντοδυνάμου Θεού και τη μεσιτεία του μακαρίου ιεράρχου.

Θαυμαστό είναι επίσης και το γεγονός ότι το μακάριο σκήνωμά του εμφανίστηκε δοξασμένο κατά την μετακομιδή που έγινε πολλά χρόνια αργότερα. Ο άγιος ιεράρχης είχε ταφή σε μία γωνία της βασιλικής, όπου ο χώρος ήταν πολύ στενός και ο κόσμος δεν μπορούσε να προσκυνήσει άνετα, όπως έπρεπε. Ο άγιος Τέτρικος[9], ο υιός και διάδοχός του, το παρατήρησε αυτό και, επειδή έβλεπε να γίνονται συνεχώς θαύματα στον τάφο του, άνοιξε τα θεμέλια της βασιλικής πίσω από την αγία Τράπεζα και κατασκεύασε εκεί μία κόγχη, την οποία έκτισε κυκλική με θαυμαστή τέχνη. Όταν ο κυκλικός τοίχος τελείωσε, κατεδάφισε τον παλιό ψηλό τοίχο και έφτιαξε μία ασίδα. Όταν το κτίσμα και η διακόσμησί του ολοκληρώθηκαν, έσκασε στη μέση της ασίδος μία κρύπτη για να τοποθετηθή σ' αυτή το σκήνωμα του μακαρίου πατέρα του[10].

Για τον σκοπό αυτό κάλεσε τους ιερείς και τους ηγουμένους, οι οποίοι προσεύχονταν αδιάκοπα, ώστε ο μακάριος ομολογητής να επιτρέψη να τον μεταφέρουν στον χώρο που είχε ετοιμαστή γι' αυτόν. Το άλλο πρωί, ψάλλοντας ύμνους, πήραν την λάρνακα μπροστά από την αγία Τράπεζα και την μετέφεραν μέσα στην ασίδα που είχε κτίσει ο άγιος επίσκοπος. Καθώς όμως τακτοποιούσαν τη λάρνακα προσεκτικά, ξαφνικά, κατά οικονομία Θεού όπως πιστεύω, το σκέπασμα της λάρνακας έπεσε στην άκρη και ιδού, φάνηκε το μακάριο πρόσωπο του αγίου ακέραιο και άφθορο, έτσι που να νομίζη κανείς ότι κοιμάται και όχι ότι είναι νεκρός. Επίσης δεν υπήρχε καμμία φθορά στα άμφια που του είχαν φορέσει. Και δεν ήταν χωρίς σημασία το γεγονός ότι παρουσιάστηκε δοξασμένος μετά τον θάνατο του· διότι όσο ζούσε, η σάρκα του δεν είχε φθαρεί από τα πάθη. Ασφαλώς έχει μεγάλη αξία η καθαρότητα του σώματος και της καρδιάς γιατί προσελκύει τη Χάρι του Θεού σ' αυτόν τον κόσμο και κερδίζει την αιώνια ζωή στον άλλο κόσμο. Μιλώντας γι' αυτήν ο απόστολος Παύλος λέει: Ειρήνην διώκετε μετά πάντων και τον αγιασμόν, ου χωρίς ουδείς όψεται τον Κύριον[11].

Κάποια κοπέλλα περιποιούνταν με μία κτένα τα μαλλιά της μια Κυριακή. Επειδή πρόσβαλε, όπως πιστεύω, την αγία ημέρα, η κτένα έσπασε στα χέρια της και τα δόντια της μπήχθηκαν στα δάκτυλα και την παλάμη της και της προξενούσαν πολύ πόνο. Αφού προσευχήθηκε με δάκρυα, έκανε τον γύρο της βασιλικής των Αγίων και προσκύνησε στον τάφο του μακαρίου Γρηγορίου

γεμάτη πίστι στην δύναμή του. Αφού τον ικέτευσε πολύ να την βοηθήσει, η κτένα έπεσε και το χέρι της αποκαταστάθηκε στην προηγούμενη κατάστασή του.

Οι δαιμονισμένοι επίσης που επικαλούνταν το όνομά του πάνω στον τάφο του έβρισκαν συχνά θεραπεία και αρκετές φορές μετά τον θάνατό του είδαμε να ακουμπούν δαιμονισμένους με το ραβδί του, για το οποίο μιλήσαμε παραπάνω, και να μένουν κολλημένοι στον τοίχο σαν να απειλούνταν από μεγάλους μυτερούς πασσάλους.

Γνωρίζουμε πολλά ακόμη θαύματα του αγίου· για να μην προκαλέσουμε όμως κόπωση αναφερθήκαμε με συντομία σε μερικά μόνο απ' αυτά. Ο άγιος κοιμήθηκε τον τριακοστό τρίτο χρόνο της επισκοπής του σε ηλικία εννενηντα χρονών και έγινε πολλές φορές γνωστός από ολοφάνερα θαύματα[12].

[1] πρβλ Κολ. γ' 14

[2] πρβλ Τιμ. β' 5

[3] Α' Κορ. α' 31

[4] Autun: πόλις της κεντρικής Γαλλίας, νοτιοδυτικά της Ντιζόν

[5] Langres: ορεινή πόλις της Γαλλίας στην περιοχή του Άνω Μάρνη, 280 χλμ. νοτιοανατολικά των Παρισίων, με αρχαίο καθεδρικό ναό του 12ου αιώνας

[6] Dijon: πόλις της Γαλλίας 180 χλμ. βορείως της Λυών και 70 χλμ. νοτίως των Λαγκρών

[7] Το βαπτιστήριο όπου ο άγιος Γρηγόριος προσευχόταν μυστικά τη νύχτα στην Ντιζόν είναι προφανώς το

παρεκκλήσιο του αγίου Βικεντίου, που σωζόταν έως τον 17ο αιώνα. Ο κοντινός ναός του αγίου Στεφάνου

όπου τάφηκε ο άγιος, έγινε το 1731 καθεδρικός ναός, σήμερα όμως είναι αποθήκη σιτηρών.

[8] Armentaria: μητέρα του αγίου Γρηγορίου Τουρώνης

[9] Ο άγιος Τέτρικος (Tetricus), γιος του αγίου Γρηγορίου Λαγκρών και πρόγονος του αγίου Γρηγορίου

Τουρώνης, διαδέχθηκε τον πατέρα του στην επισκοπή των Λαγκρών και εποίμανε την επισκοπή του από το

540 περίπου έως τον θάνατό του το 572 ή 573. Εορτάζεται στις 18 Μαρτίου.

[10] Τα λείψανα του αγίου Γρηγορίου μεταφέρθηκαν αργότερα στην βασιλική του αγίου μάρτυρος Βενίγνου (Benignus), έξω από τα τείχη της Ντιζόν.

[11] Εβρ. ιβ' 14

[12] Ο άγιος Γρηγόριος Λαγκρών γεννήθηκε το 450 περίπου, υπήρξε Κόμης της πόλεως Ωτέν από το 466

περίπου ως το 506, εκλέχθηκε επίσκοπος Λαγκρών το 506 ή 507 και κοιμήθηκε το 539 ή 540.

Ήταν παππούς της Αρμενταρίας. της μητέρας του αγίου Γρηγορίου Τουρώνης. Η μνήμη του εορτάζεται στις 4 Ιανουαρίου -προφανώς κοιμήθηκε την παραμονή των Θεοφανείων, πηγαίνοντας στις Λάγκρες.

Ο άγιος ιεράρχης Πατρίκιος, Ο Απόστολος της Ιρλανδίας (†493)

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ (λατινικά: Patricius, ιρλανδικά: Naomh Pádraig) ήταν ένας Κέλτης Βρετανός και χριστιανός ιεραπόστολος, ο οποίος είναι γενικώς αποδεκτός ως ο προστάτης άγιος της Ιρλανδίας (παρόλο που η Μπρίγκιτ του Κίλνταρε και ο Κολούμπα είναι επίσημα επίσης προστάτες άγιοι). Η καταγωγή του ήταν ρωμαιοβρετανική. Πιθανόν γεννήθηκε το 390 στη σημερινή βορειοδυτική ακτή της Βρετανίας, σε ένα σήμερα άγνωστο μέρος ονόματι Bannavem Taburniae. Ήταν γιος ενός δημοτικού συμβούλου και ο παππούς του ήταν ιερέας. Έχοντας το ρωμαϊκό όνομα Patricius, που σημαίνει ευγενής, μεγάλωσε μιλώντας λατινικά αλλά δεν έδινε καμία σημασία στις αρχές του Χριστιανισμού.

Όταν ήταν περίπου 15 χρονών απήχθη από Ιρλανδούς πειρατές. Όντας σκαβωμένος εργάστηκε ως βοσκός για έξι χρόνια. Σαν βοσκός προσευχόταν συχνά και έτσι γνώρισε το Θεό. Μετά απ' αυτά τα έξι χρόνια είδε ένα όνειρο που τον πληροφορούσε ότι θα γυρνούσε στην πατρίδα του. Είναι άγνωστο εάν δραπέτευσε ή τον ελευθέρωσαν, πάντως τελικά κατάφερε να επιστρέψει στην οικογένειά του. Εκεί εκπαιδεύτηκε για να γίνει ιερέας και ταξίδεψε σε μοναστήρια στη Γαλατία, όπου έμεινε για κάποιο καιρό. Ίσως σ' αυτά τα μοναστήρια συγκαταλέγεται και αυτό του Λερίν στα νότια της Γαλλίας, ένα φημισμένο μοναστήρι που ιδρύθηκε επηρεασμένο από τους μεγάλους Αιγύπτιους μοναχούς όπως ο άγιος Αντώνιος ο Μέγας.

Περίπου το 435 ο Πατρίκιος επέστρεψε στην Ιρλανδία από την Γαλατία σαν επίσκοπος. Το Άρμαγκ (Armagh) στα βόρεια της Ιρλανδίας έγινε έδρα της επισκοπής και ενθάρρυνε την μοναστική ζωή εκεί. Στο Άρμαγκ ίδρυσε και ένα σχολείο. Από εκεί έκανε πολλά ιεραποστολικά ταξίδια, κηρύγματα, διδασκαλίες, βαπτίσεις και ίδρυσε εκκλησίες και μοναστήρια.

Ο επίσκοπος Πατρίκιος μας άφησε γραπτά που σώζονται ως σήμερα. Σώζεται η Ομολογία του, η αυτοβιογραφία του, ένα γράμμα που καταδικάζει τη δουλεία και ο αξιοσημείωτος ύμνος του (breastplate), όπου ομολογεί την απόλυτη πίστη του στο Χριστό. Ήταν ένας εξαιρετικός ποιμένας ψυχών. Σύμφωνα με την παράδοση έδιωξε όλους τους δαίμονες και όλα τα φίδια από την Ιρλανδία. Μέχρι σήμερα δεν έχουν βρεθεί δηλητηριώδη φίδια στην Ιρλανδία.

Επίσης δίδαξε το μυστήριο της μίας και ομοουσίου Αγίας Τριάδος χρησιμοποιώντας ως παράδειγμα το τριφύλλι, ένα τοπικό φυτό του οποίου τα φύλλα αποτελούνται από τρία κομμάτια αλλά στην ουσία είναι ένα. Τιμώμενος πολύ, κοιμήθηκε εν Κυρίω περίπου το 461.

Σήμερα ο άγιος Πατρίκιος είναι ο προστάτης άγιος της Ιρλανδίας. Είναι ο πιο δημοφιλής από όλους τους Ιρλανδούς αγίους, καθώς θεωρείται ότι αυτός εισήγαγε με επιτυχία τον Χριστιανισμό στην Ιρλανδία. Διάφορα μέρη της χώρας είναι συνδεδεμένα μ' αυτόν, όπως το Άρμαγκ, Ντάουνπατρικ, Κρόαγκ Πάτρικ και Σάουλ, παρόλο που δεν είναι γνωστό πού βρίσκονται σήμερα τα λείψανά του. Τιμόταν ιδιαίτερος ακόμη από τα ρωμαϊκά χρόνια και όχι μόνο στην Ιρλανδία αλλά και στις νοτιοδυτικές ακτές της Ουαλίας και τις βορειοδυτικές ακτές της Αγγλίας, για παράδειγμα στο Χείσάμ.

Η γιορτή του αγίου Πατρικίου τελείται στις 17 Μαρτίου.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΗΣ ΔΥΣΕΩΣ

Άγιος Βονιφάτιος, απόστολος της Γερμανίας

Ο άγιος πατήρ ημών Βονιφάτιος, ονομαζόμενος αρχικά Ουινφρίδος, γεννήθηκε περί το 672 κοντά στο Εξετερ, στην δυτική εσχατιά του Ουέσεξ, ενός από τα βασίλεια της αγγλοσαξωνικής Επταρχίας. Από νεαρότατη ηλικία έδειξε κλίση προς τον μοναχικό βίο και επτά ετών εισήλθε σε μοναστήρι, αρχικά στο Έξετερ, αργότερα δε στο Νέρσλιγκ, για να διδαχθεί εκεί τόσο τα ιερά όσο και τα θύραθεν γράμματα. Μετά από λαμπρές σπουδές έλαβε τον τίτλο του καθηγητή, αλλά η διδασκαλία της γραμματικής και της ρητορικής άλλον σκοπό δεν είχε γι' αυτόν παρά την προπαρασκευή της κατανόησης της Αγίας Γραφής. Τέλειος σε όλα μοναχός, φανέρωσε επιπλέον ζωηρό ζήλο για το κήρυγμα και το όνειρο του ήταν να ακολουθήσει το παράδειγμα των αγίων Ιρλανδών μοναχών που είχαν εγκαταλείψει την πατρίδα τους για να περιοδεύουν και να διαδίδουν το Ευαγγέλιο στους ειδωλολάτρες.

Λίγο μετά την χειροτονία του εις πρεσβύτερον (716) εγκατέλειψε την Μονή του Νέρσλιγκ μαζί με τρεις συμμοναστές προκειμένου να συμμετάσχει στην ιεραποστολή του αγίου Ουίλλιμπρорντ [7 Νοεμ.] στην Φρισία, η οποία συναντούσε πολλές δυσκολίες, καθώς μπροστά στην ειδωλολατρική αντίδραση που προκλήθηκε από τον θάνατο του Πεπίνου του Χέρισταλ, ο επίσκοπος είχε υποχρεωθεί να αποσυρθεί στο μοναστήρι του. Παρά τον ζήλο τους, οι νέοι ιεραπόστολοι αντιμετώπισαν τις ίδιες δυσκολίες και χρειάστηκε συντομία να επιστρέψουν στο μοναστήρι τους στην Αγγλία, όπου οι αδελφοί δέχθηκαν με θέρμη τον Ουινφρίδο και του πρότειναν να διαδεχθεί τον ηγούμενο που είχε προσφάτως τελευτήσει. Χάρης στην υποστήριξη του επισκόπου του Ουίντσεστερ, ο άγιος μπόρεσε να άποδεσμευθεί από την υποχρέωση αυτή και να προετοιμάσει

μία νέα ιεραποστολή, αφού προηγουμένως μετέβη σε προσκύνημα στην Ρώμη (718). Ο πάπας Γρηγόριος Β΄ τον δέχθηκε με τιμές και επιθυμώντας να συνεχίσει το ιεραποστολικό έργο του ενδόξου ομωνύμου του Γρηγορίου Α΄ [12 Μάρτ.], του ενεχείρισε επιστολή που του έδινε την εξουσία να ευαγγελίσει όλους τους ειδωλολατρικούς λαούς στην Γερμανία, σε εξάρτηση από την ρωμαϊκή έδρα, ενώ ως ένδειξη αφοσιώσεως τον μετονόμασε Βονιφάτιο (719).

Αφού διέσχισε γρήγορα την Βαυαρία και την Θουριγγία, ο άγιος κατευθύνθηκε εκ νέου προς την Φρισία, όπου ο άγιος Ουίλλιμπροντ είχε καταφέρει να ανακτήσει την έδρα του της Ουτρέχτης. Επί τρία χρόνια βοήθησε τον Γέροντα να αποκαταστήσει τον Χριστιανισμό στην περιοχή αυτή, όταν όμως ο Ουίλλιμπροντ του πρότεινε να τον χειροτονήσει επίσκοπο για να τον διαδεχθεί, του απάντησε ότι είχε ως αποστολή να ευαγγελίσει όλους τους βάρβαρους λαούς και ήταν πια καιρός να στραφεί προς τις περιοχές της Γερμανίας, που ήταν ακόμη ελάχιστα εκχριστιανισμένες. Διείσδυσε λοιπόν προς το εσωτερικό των χωρών εκείνων που βρίσκονταν υπό φραγκική κυριαρχία, αλλά ήταν ως επί το πλείστον ειδωλολατρικές. Στην Έσση ξεκίνησε ιδρύοντας μονή στο Αμενεβούργο, η οποία έγινε πόλος έλξης και εκπαιδευτήριο ιεραποστόλων. Όταν ο πάπας έμαθε τις επιτυχίες του Βονιφάτιου τον κάλεσε στην Ρώμη και τον χειροτόνησε επίσκοπο άνευ έδρας, αλλά υπό την άμεση εξουσία της ρωμαϊκής έδρας (722). Επιστρέφοντας στην Έσση, ξανάρχισε τις ιεραποστολικές περιοδείες του και επέτυχε λαμπρή νίκη επί της ειδωλολατρίας καταρρίπτοντας μία δρυ αφιερωμένη στον θεό Θωρ, την οποία οι ειδωλολάτρες τιμούσαν ως στήριγμα του ουράνιου θόλου. Βλέποντας οι ειδωλολάτρες τι πήγαινε να κάνει, όρμησαν εξαγριωμένοι κατεπάνω του, αλλά το δένδρο αίφνης λύγισε κάτω από άορατο χέρι και ήρθε και τσακίστηκε σε τέσσερα κομμάτια στα πόδια του άγιου. Ο Βονιφάτιος χρησιμοποίησε το ιερό δένδρο για να κατασκευάσει μία εκκλησία, κοντά στην οποία ίδρυσε την Μονή Φρίτζλαρ.

Καθώς ο Χριστιανισμός απλωνόταν, ο άγιος άφησε τους μαθητές του να συνεχίσουν το έργο του κι εκείνος πέρασε στην Θουριγγία (724), όπου άρχισε ξανά την αποστολή του με την ίδρυση μιας ανδρώας μονής στο Ορντουρφ, κοντά στην Γκότα, καθώς και πολλών γυναικείων μονών. Για να οργανώσει τις νέες αυτές κοινότητες πάνω σε παραδοσιακά θεμέλια, κάλεσε μοναχούς και μοναχές από την Αγγλία, οι όποιοι διέδωσαν στις περιοχές αυτές όχι μόνο την χρηστότητα των ευαγγελικών ηθών, αλλά και τα φώτα του πολιτισμού.

Αφού έλαβε από τον πάπα Γρηγόριο Γ΄ (731) το αξίωμα του αρχιεπισκόπου και το πάλλιο, ο ακαταπόνητος απόστολος κατηύθυνε τις προσπάθειες του προς την Βαυαρία, την πλέον αχανή περιοχή της Γερμανίας, που είχε ευαγγελισθεί πριν από πολύ καιρό από γενναίους ιεραποστόλους, αλλά στερούνταν ακόμη στερεής εκκλησιαστικής οργάνωσης. Εγκατέστησε εκεί τέσσερεις επισκόπους, στο Σάλτσμπουργκ, στο Φράιζινγκ, στην Ρατισβόννη και στο Πασάου, και επέστρεψε κατόπιν στην Ρώμη για να αναφέρει στον πάπα τα αποτελέσματα της αποστολής του και να ζητήσει οδηγίες. Επιστρέφοντας στην Γερμανία εφοδιασμένος με ιερά λείψανα και συστατικές επιστολές του πάπα, εγκατέστησε επισκόπους στην Έσση και στην Θουριγγία- το έργο αποδείχθηκε δυσχερέστερο απ' ο,τι στην Βαυαρία, διότι οι περιοχές αυτές δεν είχαν κληρονομήσει την ρωμαϊκή διοικητική οργάνωση και δεν διέθεταν πραγματικές πόλεις ικανές να χρησιμεύσουν ως επισκοπές (741). Όταν ολοκληρώθηκε η αποστολή αυτή μετά από είκοσι χρόνια μόχθων, μπόρεσε να παρουσιάσει, με την έγκριση του νέου πάπα Ζαχαρία, την οργάνωση της νέας Εκκλησίας. Για να σφραγίσει το έργο αυτό ο άγιος αποφάσισε να ιδρύσει στο κέντρο των τεσσάρων χωρών που είχε ευαγγελίσει, της Φρισίας, της Έσσης, της Θουριγγίας και της Βαυαρίας, μία μεγάλη μονή που συμβόλιζε την ενότητα της Γερμανικής Εκκλησίας και η οποία θα μπορούσε να του χρησιμεύσει ως τόπος διαμονής. Μετά από μακρές έρευνες, ο μαθητής του Στρουμ βρήκε τον προσφυή τόπο, σε ένα πυκνό δάσος που το διέσχιζε ο ποταμός Φούλντα, ο οποίος και έδωσε το όνομα του στο νέο καθίδρυμα. Κάθε χρόνο ο άγιος Βονιφάτιος ερχόταν εκεί να αναπαυθεί και να διδάξει τις παραδόσεις του μοναχισμού στην αδελφότητα, η οποία έφθασε να αριθμεί τετρακόσιους μοναχούς όταν ετελεύτησε ο άγιος.

Παρά την προχωρημένη ηλικία του και την επιθυμία για ησυχία, ο άγιος Βονιφάτιος δεν έπαυσε ωστόσο τις δραστηριότητες του. Το 743 έλαβε μέρος σε μία μεγάλη γερμανική Σύνοδο που συγκλήθηκε για πρώτη φορά από τον αυτάρχη Αυστρασίας Καρλομάνο προκειμένου να

διευθετηθούν πολλά προβλήματα που είχαν ανακύψει στην Φραγκική Εκκλησία από τις μεταρρυθμίσεις του Καρόλου Μαρτέλου και τους αγώνες μεταξύ των αριστοκρατικών φατριών. Οι αναταράξεις αυτές στην εκκλησιαστική οργάνωση είχαν ανοίξει τον δρόμο στην επανεμφάνιση του παγανισμού και στην επιρροή πλήθους απατεώνων που εκμεταλλεύονταν την ευπιστία του λαού. Στην Σύνοδο αυτή επιβεβαιώθηκε η αυθεντία των επισκόπων, οι όποιοι, υπαγόμενοι στον άγιο Βονιφάτιο, όφειλαν να επαγρυπνούν για την αναμόρφωση του κλήρου τους, την τήρηση των ιερών παραδόσεων και τον αγώνα κατά των δεισιδαιμονιών. Αποδόθηκε μέρος των εκκλησιαστικών αγαθών που είχαν σφετερισθεί οι ευγενείς και καθαιρέθηκαν οι ανάξιοι ιεράρχες. Η μεταρρύθμιση αυτή επεκτάθηκε στο σύνολο της Φραγκικής Εκκλησίας και επικυρώθηκε στην Σύνοδο του Σουασόν, το 744. Ο άγιος Βονιφάτιος επιθυμούσε να ολοκληρώσει το έργο αυτό της ενοποίησης της Φραγκικής Εκκλησίας εγκαθιστώντας την έδρα του στην Κολωνία, αλλά οι αντιδράσεις ενός μέρους του κλήρου και των Φράγκων πριγκίπων εμπόδισαν την πραγματοποίηση του σχεδίου αυτού και έτσι δέχθηκε ως έδρα την Μαγεντία (747), η Αλσατία, η Αλεμανία και η περιοχή των Τρεβήρων παρέμειναν οργανωμένες πάνω σε άλλες αρχές, με μία μεγαλύτερη ανεξαρτησία από την Ρώμη, ενώ η Σαξωνία παρέμενε επίμονα προσηλωμένη στα βαρβαρικά ήθη.

Μετά την παραίτηση του Καρλομάνου για να γίνει μοναχός στο Μόντε Κασσίνο, ο άγιος Βονιφάτιος έστειψε τον αδελφό του Πεπίνο τον Βραχύ στο Σουασόν, εγκαινιάζοντας έτσι τις αρχές της Καρολίγγειας δυναστείας (751). Παρά την ηλικία του ο αποστολικός του ζήλος δεν είχε σβήσει και σχεδίαζε πάντα να συνεχίσει τον ευαγγελισμό της αντιστεκόμενης Φρισίας. Αφού τοποθέτησε ως διάδοχο του στην Μαγεντία τον προσφιλέστερο του μαθητή Αούλλο, αποχαιρέτησε τους φίλους του και παίρνοντας προφητικά ε να σάβανο στις αποσκευές του ανέπλευσε στον Ρήνο. Αφού πέρασε τον χειμώνα στην Ουτρέχτη σε ένα μοναστήρι που διοικούσε ένας από τους μαθητές του, ξεκίνησε στις αρχές της άνοιξης για την αποστολή του στις βορειότερες περιοχές της χώρας. Έγινε φιλικά δεκτός από τον πληθυσμό και οι ιεραπόστολοι βάπτισαν αρκετούς ειδωλολάτρες. Στις 5 Ιουνίου 754, όμως, ενώ αυτοί ετοιμάζονταν να λάβουν το χρίσμα, μία ομάδα ένοπλων όρμησε ουρλιάζοντας στον καταυλισμό. Οι υπηρέτες και οι σύντροφοι του αγίου προσπάθησαν να πάρουν τα όπλα για να αντισταθούν, αλλά ο Βονιφάτιος στάθηκε στην μέση της συμπλοκής και παροτρύνοντας τους ανθρώπους του να μην ανταποδώσουν κακό στο κακό, αναφώνησε: «Έφθασε επιτέλους η πολυπόθητη μέρα. Ο καιρός ο ορισμένος για την επικείμενη λύτρωση μας. Ας παρηγορηθούμε λοιπόν εν Κυρίω, ας δεχθούμε την απόφαση Του ευχαριστώντας Τον, να έχετε εμπιστοσύνη σε Αυτόν. Έχει λυτρώσει ήδη τις ψυχές μας!» Ο λύσσα των βαρβάρων έγινε ακόμη μεγαλύτερη. Ένας ανάμεσα τους σήκωσε το ξίφος του και με μία σπαθιά έσχισε το χειρόγραφο που είχε σηκώσει ο άγιος για να προστατευθεί και κατόπιν το κρανίο του. Έσφαξαν πενήντα δύο από τους συντρόφους του και με ξίφη και τσεκούρια έχαναν κομμάτια λειψανοθήκες και βιβλία που αποτελούσαν τον μόνο θησαυρό των ιεραποστόλων.

Χριστιανοί ήλθαν αργότερα να περισυλλέξουν τα λείψανα τους και το σκήνωμα του αγίου Βονιφατίου μεταφέρθηκε στην Μαγεντία, από εκεί δε σύμφωνα με τις οδηγίες που είχε δώσει ο άγιος στην Μονή Φούλντα, η όποια έγινε κέντρο προσκυνήματος και το σύμβολο της ενότητας της Εκκλησίας στην Γερμανία.

Πηγή: Νέος Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας, Εκδόσεις Ίνδικτος

Ο Άγιος Πρωτομάρτυρας Άλμπαν (†304)

Πηγή (Αγγλικά): http://www.oodegr.com/english/biographies/arxaioi/Protomartyr_Alban.htm

Ο ΆΓΙΟΣ ΑΛΜΠΑΝ ήταν ο πρώτος μάρτυρας στα Βρετανικά Νησιά· θανατώθηκε στο Verulamium (το σημερινό Saint Albans που πήρε το όνομά του από τον ίδιο), μάλλον κατά τη διάρκεια του διωγμού του αυτοκράτορα Διοκλητιανού το έτος 303 ή 304, παρόλο που κάποιοι λένε ότι πέθανε κατά τη διάρκεια της βασιλείας του Σεπτίμιου Σεβήρου, γύρω στο 209.

Σύμφωνα με την ιστορία που διηγείται ο Άγιος Βέδας ο Σεβάσμιος, ο Άγιος Άλμπαν προστάτευε στο σπίτι του έναν ιερέα, που κρυβόταν από τους διώκτες του. Εντυπωσιάστηκε τόσο πολύ από την καλοσύνη του φιλοξενούμενού του, που με μεγάλο ζήλο δέχτηκε το κήρυγμά του και έλαβε το Βάπτισμα. Σε λίγες μέρες μαθεύτηκε ότι ο ιερέας κρυβόταν στο σπίτι του Αγίου Άλμπαν και πήγαν στρατιώτες να τον συλλάβουν. Τότε ο Άγιος Άλμπαν φόρεσε τα ρούχα του ιερέα, παραδόθηκε στη θέση του και πήγε σε δίκη.

Ο δικαστής ρώτησε τον Άγιο Άλμπαν: «Από ποια οικογένεια είσαι;»

Ο άγιος απάντησε: «Αυτό είναι ένα θέμα που δεν σας αφορά. Θα ήθελα να ξέρετε ότι είμαι Χριστιανός».

Ο δικαστής επέμεινε και ο άγιος είπε: «Οι γονείς μου με ονόμασαν Άλμπαν και λατρεύω τον ζωντανό και αληθινό Θεό, τον δημιουργό των πάντων».

Έπειτα είπε ο δικαστής: «Εάν θέλεις να απολαύσεις την αιώνια ζωή, θυσίασε στους μεγάλους θεούς αμέσως!»

Ο άγιος απάντησε: «Εσείς θυσιάζετε στους δαίμονες, που δεν μπορούν να προσφέρουν καμιά βοήθεια και καμιά ανταπόκριση στις επιθυμίες της καρδιάς. Η ανταμοιβή τέτοιων θυσιών είναι η ατέρμονη τιμωρία της κόλασης».

Ο δικαστής θύμωσε που ξέφυγε ο ιερέας και απείλησε τον άγιο με θάνατο εάν επέμεινε να αρνείται τους θεούς της Ρώμης. Αυτός απάντησε θαρραλέα ότι ήταν Χριστιανός, και δεν θα

έκαιγε λιβάνι στους παγανιστικούς θεούς. Καταδικάστηκε να βασανιστεί και μετά να αποκεφαλιστεί.

Λέγεται ότι καθώς οδηγούνταν στο σημείο της εκτέλεσης (στο λόφο πάνω στον οποίο σήμερα βρίσκεται ο καθεδρικός ναός του Saint Albans), από τις προσευχές του μάρτυρα, το πλήθος που τον ακολουθούσε στον τόπο της εκτέλεσής μπόρεσε να διασχίσει αβρόχους ποσί τον ποταμό Coln. Αυτό το θαύμα άγγιξε τόσο πολύ την καρδιά του δημίου που πέταξε κάτω το ξίφος του, έπεσε στα πόδια του Αγίου Άλμπαν, δηλώνοντας τον εαυτό του Χριστιανό, και ικέτευσε να υποφέρει είτε για αυτόν είτε με αυτόν. Ένας άλλος στρατιώτης άρπαξε το ξίφος και, κατά τα λόγια του Βέδα, «το κεφάλι του γενναίου μάρτυρα αποκόπηκε και έτσι αυτός πήρε το στέμμα της ζωής, την οποία ο Θεός υποσχέθηκε σ' αυτούς που Τον αγαπούν ».

Ένας πίδακας νερού ξεπήδησε από το σημείο της εκτέλεσης του μάρτυρα και, λέγεται ότι, τη στιγμή που το κεφάλι του αγίου έπεσε στο έδαφος, τα μάτια του δημίου του βγήκαν από τις κόγχές τους. Πριν από αυτό το θαύμα, ο διοικητής διέταξε να σταματήσει ο διωγμός των Χριστιανών και να αποδοθεί τιμή στους ένδοξους μάρτυρες του Χριστού. Από εκείνη τη στιγμή, πολλοί άρρωστοι άνθρωποι βρήκαν γιατροιά από τα αναρίθμητα θαύματα που έγιναν στον τάφο του Αγίου Άλμπαν, και η τιμή του εξαπλώθηκε σε όλη την Αγγλία όπως επίσης και στην Ευρώπη.

Στην περίοδο του διωγμού του Βασιλέως Henry VIII , ο οποίος κατέστρεψε τα Αγγλικά Μοναστήρια, η λάρνακα του Αγίου Αλβανού άδειασε [ή το λείψανό του χάθηκε]. Το 2002 ο ναός του Αγίου Παντελεήμονος Κολωνίας ο οποίος κατείχε από αιώνων λείψανα του Αγίου Αλβανού παρεχώρησε ένα μέρος των λειψάνων του Αγίου, τα οποία κατετέθησαν στον τόπο του μαρτυρίου του δηλαδή στο σημερινό Saint Albans.

Μετάφραση: Ιερά Μονή Παντοκράτορος Μελισσοχωρίου

**Η αγία Χίλντα, η πνευματική μητέρα της
ορθόδοξης Αγγλίας**

Η αγία Χίλντα ήταν στενή συγγενής του βασιλέα Έντουιν της Νορθουμβρίας, ενός από τα επτά βασίλεια στα οποία ήταν διαιρεμένη η Αγγλία τον 7^ο αιώνα, την εποχή που έβγαινε από την ειδωλολατρία. Είχε λάβει το άγιο Βάπτισμα χάρη στο κήρυγμα του αγίου Παυλίνου, ενός από τους ιεραποστόλους της Ρώμης, και για τριάντα χρόνια καλλιεργούσε τις ευαγγελικές αρετές στον κόσμο, μέχρι την ημέρα που ανταποκρινόμενη στην κλήση του Θεού έλαβε την απόφαση να εγκαταλείψει τα εγκόσμια, την οικογένειά της και την πατρίδα της. Μετέβη στο βασίλειο της ανατολικής Αγγλίας, ο βασιλιάς της οποίας είχε νυμφευθεί την αδελφή της, με την πρόθεση να περάσει στη Γαλλία για να γίνει μοναχή στην περίφημη Μονή της Σελ, κοντά στο Παρίσι, ένα από τα μοναστήρια που εξαρτιόταν από τη Μονή του Λουξέιγ [άγιος Κολομβανός, 23 Νοεμ.], όπου πήγαιναν τότε και άλλες παρθένες ευγενικής σαξωνικής καταγωγής. Ο άγιος Αιντάν [+651, 31 Αυγ.] όμως, επίσκοπος της μοναστικής νήσου Λίντσαφαρνε, το κέντρο της εκκλησιαστικής ζωής την εποχή εκείνη στα βρετανικά νησιά, την κάλεσε πίσω στη Νορθουμβρία και της παραχώρησε μια μικρή γαιοκτησία, όπου για ένα χρόνο άσκησε τον μοναχικό βίο επικεφαλής μιας μικρής ομάδας παρθένων. Αφού δοκιμάστηκαν έτσι γρήγορα τα τάλαντα της στην πνευματική καθοδήγηση, της ανατέθηκε η ηγουμενία μιας μεγάλης μοναχικής αδελφότητας στη Μονή του Χάρτλπουλ και εννέα χρόνια μετά, το 657, ίδρυσε τη Μονή του Χουίτμπυ.

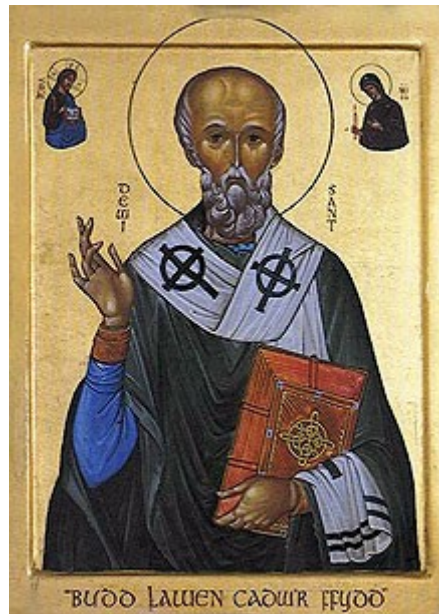
Κατά τα τριάντα έτη της ηγουμενίας της στα δύο τούτα μοναστήρια, η αγία Χίλντα επέδειξε μια αξιοθαύμαστη ικανότητα, όχι μόνον στη διεύθυνση των γυναικείων αδελφοτήτων της - τις όποιες οδηγούσε προς τον Θεό εξασφαλίζοντας με σοφία την τάξη και την αγάπη σε τέτοιο σημείο που λεγόταν ότι η Μονή του Χουίτμπυ ήταν η τέλεια εικόνα της Εκκλησίας των αποστολικών χρόνων, όπου πλούσιοι και φτωχοί είχαν τα πάντα κοινά και τους ένωνε η ίδια αγάπη - αλλά και στη διοίκηση ενός ανδρικού μοναστηρίου που ήταν προσαρτημένο στο Χουίτμπυ, όπως συνέβαινε την εποχή εκείνη, και το οποίο χάρη σε αυτήν έγινε πραγματικό κέντρο εκπαίδευσης πολλών ιεραποστόλων και αγίων επισκόπων.

Βασιλείς, πρίγκιπες των γειτονικών περιοχών, ο επίσκοπος Αιντάν και όλος ο λαός προσέφευγαν στην αγία Χίλντα για να λάβουν τις συμβουλές και τις πνευματικές οδηγίες της. Θεωρούνταν ως η αληθινή πνευματική μητέρα της χώρας. Αφού για πολλά χρόνια οδήγησε έτσι πολλές ψυχές προς τον Κύριο, δοκιμάστηκε εν συνεχεία για έξι χρόνια από μια σκληρή αρρώστια, η οποία δεν τήν εμπόδισε ωστόσο να συνεχίσει την πνευματική της καθοδήγηση. Το έβδομο έτος αυτού του μαρτυρίου της, στις 17 Νοεμβρίου του 680, σε ηλικία 66 χρόνων, συγκέντρωσε τις πνευματικές θυγατέρες της, μετέδωσε σε αυτές τις τελευταίες της οδηγίες για αγάπη και παρέδωσε με χαρά την ψυχή της στον Κύριο. Μία άλλη αγία της εποχής, η αγία Μπέγκου, είδε τότε την ψυχή της να υψώνεται προς τον ουρανό.

Η αγία Χίλντα υπήρξε, με την αγία Έμπα του Κόλντινγκχαμ [25 Αυγ.], μία από τις μεγάλες μορφές του νέου εκείνου αγγλοσαξωνικού χριστιανισμού και προσφέρει ένα σπάνιο παράδειγμα μιας πνευματικής μητέρας που έλαβε από τον Θεό το χάρισμα να οδηγεί όχι μόνον μοναχές, αλλά και μοναχούς, ακόμη δε και επισκόπους· γιατί ουκ ένι άρσεν και θήλυ· πάντες γαρ υμείς είς εστε εν Χριστώ Ιησού (Γαλ. 3, 28).

Πηγή: "Νέος Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας", υπό ιερομονάχου Μακαρίου Σιμωνοπετρίτου, εκδ. Ίνδικτος (τόμος τρίτος - Νοέμβριος, σελ. 197-199)

πηγή:<http://vatopaidi.wordpress.com/>

Ο Άγιος Ιεράρχης Δαβίδ της Ουαλίας, Επίσκοπος της Μενέβια (†601)

(Αγγλικά): http://www.oodegr.com/english/biographies/arxaioi/David_Wales.htm

Ο ΑΓΙΟΣ ΔΑΒΙΔ γεννήθηκε τον έκτο αιώνα στην Ουαλία. Από νεαρά ηλικία εκάρη μοναχός και σπούδασε πολλά χρόνια όντας ιερέας. Σύμφωνα με μια παράδοση εξελέγη Επίσκοπος από τον Πατριάρχη της Ιερουσαλήμ, όταν ο Δαβίδ πήγε εκεί για να προσκυνήσει. Εργάστηκε σκληρά για να διαδώσει τον Χριστιανισμό στην Ουαλία, ειδικά στη νοτιοδυτική Ουαλία, στο σημερινό Πεκπροκσάρ. Εκεί ίδρυσε ένα μοναστήρι στο Μάινιου (λατ. Μυργω, Μενέβια), σημερινό Σεν Ντέιβιντς, και τιμάται ως ο πρώτος επίσκοπος του Σεν Ντέιβιντς.

Ο Δαβίδ και οι μοναχοί του ακολουθούσαν ένα πολύ αυστηρό κανόνα, έπιναν δηλαδή μόνο νερό και έτρωγαν μόνο ψωμί και λαχανικά. Μιμούμενοι τις συνήθειες των μοναχών στην έρημο της Αιγύπτου που συνδύαζαν χειρονακτική εργασία και μελέτη, το μοναστήρι του έγινε κοιτίδα αγίων. Προσωπικά ο Δαβίδ ήταν ένας ιδιαίτερα φιλεύσπλαχνος άνθρωπος και έκανε συχνά πνευματικές και σωματικές ασκήσεις. Μια αγαπημένη του ασκητική πράξη ήταν να λέει απ' έξω τους Ψαλμούς βουτηγμένος σε κρύο νερό.

Γνωρίζουμε ότι έλαβε μέρος στη Σύνοδο στο Μπρέβυ το 545 και εκεί λέγεται ότι εξελέγη ομόφωνα Αρχιεπίσκοπος και το μοναστήρι του ανακηρύχτηκε Μητέρα-Εκκλησία όλης της Ουαλίας. Λέγεται ότι ίδρυσε 12 μοναστήρια, ένα από τα οποία πρέπει να ήταν στο Γκλάστονμπερυ στο Σόμερσετ, το μέρος όπου ο Απόστολος Αριστόβουλος εκ των 70 και ο Δίκαιος Ιωσήφ ο από Αριμαθαίας κήρυξαν, κατά την παράδοση, πρώτοι το Ευαγγέλιο στη Βρετανία και έχτισαν την πρώτη εκκλησία αιώνες πριν.

Ο άγιος Δαβίδ έκανε πολλά θαύματα ήδη ενόσω ζούσε. Μετά την κοίμησή του γύρω στο 600, άρχισε να τιμάται ευρέως στη νότιο Ουαλία, όπως επίσης και στην Ιρλανδία, την Κορνουάλη και την Βρετάνη. Μάλιστα κάποιοι πιστεύουν ότι ταξίδεψε πραγματικά στην Κορνουάλη και την Βρετάνη και ίδρυσε κι εκεί μοναστήρια.

Τα λείψανα του αγίου Δαβίδ σώζονται μέχρι σήμερα και φυλάσσονται στον καθεδρικό ναό του στο Σεν Ντέιβιντς. Ο άγιος Δαβίδ συνδέεται με τον νάρκισσο (ασφόδελο), το εθνικό λουλούδι της Ουαλίας, που λέγεται πως φύτεψε γύρω από την περιοχή που είναι το μοναστήρι του. Το πράσο, άλλο εθνικό σύμβολο της Ουαλίας, λέγεται πως φύτεψε άγριο στο ίδιο μέρος και πως αποτέλεσε τη βάση της διατροφής του αγίου Δαβίδ και των μοναχών του. Η γιορτή του αγίου Δαβίδ, η εθνική εορτή της Ουαλίας, είναι την 1η Μαρτίου.

Μετάφραση: Ιερά Μονή Παντοκράτορος

Ο Όσιος Κολούμπα Ηγούμενος της Αϊόνα (†597)

Ο ΆΓΙΟΣ ΚΟΛΟΥΜΠΑ (επίσης γνωστός ως Colum Cille, που σημαίνει «περιστέρι της Εκκλησίας») γεννήθηκε στο Ντόνεγκαλ στις 7 Δεκεμβρίου 521 από ευγενείς γονείς. Έγινε μοναχός και σύντομα χειροτονήθηκε ιερέας. Σύμφωνα με την παράδοση, κάποια στιγμή γύρω στο 560, αναμείχθηκε σε μια διαμάχη σχετικά με το δικαίωμα αντιγραφής μιας έκδοσης του βιβλίου των Ψαλμών. Η διαμάχη τελικά οδήγησε στη μάχη του Καλ Ντρέιμ το 561, όπου σκοτώθηκαν πολλοί άνδρες. Ως εξιλέωση για αυτούς τους θανάτους, ο Κολούμπα διατάχθηκε να κάνει τον ίδιο αριθμό εκχριστιανισμών όσοι ήταν οι άνδρες που σκοτώθηκαν στη μάχη. Επίσης υποχρεώθηκε να φύγει μακριά από την Ιρλανδία έτσι ώστε να μην μπορεί να βλέπει την πατρίδα του.

Ταξίδεψε στη Σκωτία, όπου λέγεται ότι πρώτα κατέβηκε στο νότιο άκρο της χερσονήσου Κιντάιρ, κοντά στο Σάουθεντ. Ωστόσο, καθώς εξακολουθούσε να είναι στο οπτικό του πεδίο η πατρίδα του, μετακινήθηκε βορειότερα πάνω στη δυτική ακτή της Σκωτίας. Το 563 ίδρυσε ένα μοναστήρι στο νησί της Αϊόνα, απέναντι από τη δυτική ακτή της Σκωτίας, το οποίο έγινε το κέντρο της ιεραποστολικού του έργου στη Σκωτία.

Υπάρχουν πολλές ιστορίες για θαύματα που έκανε κατά τη διάρκεια της αποστολής του να εκχριστιανίσει τους Πίκτους, τους ανθρώπους που ζούσαν τότε στη Σκωτία. Σε μια απ' αυτές τις ιστορίες αναφέρεται ότι το 565 ο άγιος συνάντησε μια ομάδα Πίκτους που έθαβαν έναν άνδρα τον οποίο σκότωσε ένα τέρας στα νερά της λίμνης Λοχ Νες, και τον ανέστησε. Κατά μία άλλη εκδοχή λέγεται ότι έσωσε τον άνδρα καθώς το τέρας του επιτίθονταν απομακρύνοντας το τέρας με το σημείο του σταυρού.

Η κύρια πηγή πληροφοριών για τη ζωή του αγίου Κολούμπα είναι «Ο Βίος του Αγίου Κολούμπα», ένας συναξαριστής από τον άγιο Άνταμναν της Αϊόνα.

Πιστεύεται ότι ο άγιος Κολούμπα είναι θαμμένος μαζί με τον άγιο Πατρίκιος και την αγία Μπρίγκιτ του Κίλνταρε στο Ντάουνπατρικ στην κομητεία Ντάουν, βαθιά μέσα στο φημισμένο λόφο του Ντάουν.

Η μνήμη του εορτάζεται στις 9 Ιουνίου.

Πηγή(Αγγλικά): <http://www.oodegr.com/>

Μετάφραση: Ιερά Μονή Παντοκράτορος

Πηγη: <https://www.impantokratoros.gr/ditikoi-agioi.el.aspx>